

LETTER FROM THE PASTOR

Dear Brothers and Sisters in Christ,

If you want to be countercultural or a true revolutionary, you are in the right place. As Catholics we are not in conformity with the world. Our language, our lives, our very worship of Almighty God is enveloped in sacrifice. Perhaps, more than anything, this is what keeps so many from embracing authentic Catholicism. Or maybe, if we lived with authenticity our faith, people would want to belong to this holy enterprise. This is something we should ponder. Maybe this is the dilemma facing the Church today.

Authentic Christianity is lived in sacrifice. There is no Christianity without sacrifice. In today's gospel Jesus says, "*Whoever wishes to come after me must deny himself, take up his cross, and follow me.*"

St. Paul, in this Sunday's second reading says, "*I urge you, brothers and sisters, by the mercies of God, to offer your bodies as a living sacrifice, holy and pleasing to God, your spiritual worship. Do not conform yourselves to this age, but be transformed by the renewal of your mind, that you may discern what is the will of God, what is good and pleasing and perfect.*"

Sacred Scripture is calling us to join the "revolution" in concert with the saints who have preceded us on the journey. Our response to the call will cost us much, but the rewards far outweigh the sacrifices we make for love of God who breathed us into life. God has destined us for a beauty incomprehensible by comparison to the things offered by a world that gives little attention to the mysterious wonders of God.

God is about *revolution*. God is *countercultural*. God is about life-giving sacrifice. The Saints speak of the *desert*, the *dark night*, the *pain of sacrifice* - and all this they suffered for love of God. They imitated Jesus who endured the cross - first for love of his Father and secondly for love of us. His suffering and death embodied the two-fold *Great Commandment*; love of God and love of neighbor.

To imitate the Lord is *revolutionary*. It is *countercultural*. The Saints were *revolutionaries*. They were *countercultural*. They had the grace and courage to walk the lonely walk rather than conform to the cacophony, that is, the rude noise of the mob.

Today's saints are hardly found among the icons of pop-culture. They are hardly found in the main stream media. They do not kowtow to political agenda or political correctness. They are not madly marching in the streets clamoring for their rights. Today's saints look higher and go deeper.

Christians are counter-cultural because they *suffer the faith*. This means by today's standards they stand alone. At times theirs is the lonely lament of the prophet Jeremiah, "*You duped me Lord, and I let myself be duped; you were too strong for me... I say to myself, I will not mention him, I will speak in his name no more. But then it becomes like a fire burning in my heart, imprisoned in my bones; I grow weary holding it in, I cannot endure it.*"

The fire burning in the soul is grace that compels us into the *revolution* rather than succumb to the spirit of this age. It is the same grace that gave strength to the 33 Ethiopian martyrs who did not yield to the Islamic terrorists, but faced the ultimate sacrifice of their lives for love of Christ rather than renounce his name.

At the end of all things, when all is said and done, *At the name of Jesus, every knee shall bend, of those in heaven and on earth and under the earth, and every tongue confess that Jesus Christ is Lord, to the glory of God the Father.*

Sincerely in His Name,

Fr. Anthony Buś, C.R. – Pastor

CARTA DEL PÁRROCO

Estimados Hermanos y Hermanas en Cristo,

Si quieren ser contracultural o verdaderos revolucionarios, se encuentran en el lugar correcto. Como católicos no nos conformamos a las maneras del mundo. Nuestro idioma, nuestras vidas, y nuestro culto a Dios Todopoderoso está envuelto en sacrificio. Tal vez más que nada, por esta razón esto es lo que mantiene a muchos alejados del catolicismo auténtico. O tal vez, si viviéramos con autenticidad nuestra fe, la gente querría ser parte de esta empresa sagrada. Esto es algo que deberíamos meditar. Tal vez esto es el dilema que enfrenta la Iglesia hoy.

El Cristianismo Auténtico es vivido en sacrificio. No hay cristianismo sin sacrificio. En el Evangelio de hoy Jesús dice, "*El que quiera venir conmigo, que renuncie a sí mismo que tome su cruz y me siga.*"

San Pablo, en la Segunda lectura de este Domingo dice, "*Hermanos: Por la misericordia que Dios les ha manifestado, los exhorto a que se ofrezcan ustedes mismos como una ofrenda viva, santa y agradable a Dios, porque en esto consiste el verdadero culto. No se dejen transformar por los criterios de este mundo; sino dejen que una nueva manera de pensar los transforme internamente, para que sepan distinguir cuál es la voluntad de Dios, es decir, lo que es bueno, lo que le agrada, lo perfecto.*"

Las Sagradas Escrituras nos llaman a unirnos a la "revolución" junto con los santos quienes nos precedieron en la jornada. Nuestra respuesta al llamado nos costará mucho, pero la recompensa va más allá de los sacrificios que hacemos por amor a Dios quien nos doy vida. Dios nos ha destinado a una belleza incomprensible en comparación a las cosas que ofrece el mundo las cuales le brindan poca atención a los grandes misterios de Dios.

Dios es *revolución*. Dios es *contracultural*. Dios es dador de vida y sacrificio. Los Santos hablan sobre el *desierto*, la *obscuridad de la noche*, el *dolor del sacrificio* – y todo esto lo sufrieron por amor a Dios. Ellos imitaron a Jesús quien soportó la cruz – primero por amor a Su Padre y segundo por amor a nosotros. Su sufrimiento y muerte encarnó el doble *Gran Mandamiento*, amor a Dios y amor al prójimo.

El imitar al Señor es *revolucionario*. Es *contra-cultural*. Los Santos eran *revolucionarios*. Tenían la gracia y la valentía de caminar el camino solitario en vez de conformarse al ruido, es decir, ruido grosero del gentío.

Los santos de hoy muy poco se encuentran entre los iconos de la cultura pop. Casi no se encuentran en los medios de comunicación principales. No se arrodillan a las agendas políticas ni a la forma de pensar de la política. No se encuentran marchando en las calles gritando sus derechos. Los Santos de hoy miran más alto y van más profundo.

Los cristianos son contraculturales porque *sufren la fe*. Esto quiere decir que por las normas de hoy ellos se encuentran de pie solos. A veces suyos son los lamentos solitarios del profeta Jeremías. "*Me sedujiste, Señor, y me dejé seducir; fuiste más fuerte que yo y me venciste... He llegado a decirme: "Ya no me acordaré del Señor ni hablaré más en su nombre". Pero había en mí como un fuego ardiente, encerrado en mis huesos; yo me esforzaba por contenerlo y no podía.*

El fuego ardiente en el alma es la gracia que nos obliga a ir a la *revolución* antes de dejarnos llevar por el espíritu de esta era. Es la misma gracia que les dio la fuerza a los 33 mártires de Etiopía quienes no sucumbieron a los terroristas Islámicos, pero más bien enfrentaron el más grande sacrificio de sus vidas por amor a Cristo de no renunciar a Su Nombre.

Al final de todas las cosas, cuando todo está dicho y hecho, *Ante el nombre de Jesús, toda rodilla se doblará, de aquellos en el cielo y sobre la tierra y debajo de la tierra, y toda lengua confesará que Jesucristo es el Señor, para la Gloria de Dios Padre.*

Sinceramente en Su Nombre,

Padre Anthony Buś, C.R. – Párroco

Drodzy Bracia i Siostry w Chrystusie,

Jeśli chcesz być kontra kulturze lub prawdziwym rewolucjonistą to jesteś we właściwym miejscu. Jako Katolicy nie jesteśmy w zgodzie ze światem. Nasz język, nasze życie, nasze wielkie oddanie Bogu Wszechmogącego jest zanurzone w ofierze. Być może, to właśnie to bardziej niż cokolwiek inne wstrzymuje wiele ludzi, od przyjęcia autentycznego Katolicyzmu. A może, jeśli żylibyśmy autentycznie naszą wiarą, ludzie chcieliby należeć do tego świętego zgromadzenia. To jest coś, nad czym powinniśmy się zastanowić. Może to jest dylemat stojący przed Kościołem dzisiaj.

Autentyczne Chrześcijaństwo żyje ofiarnie. Nie ma chrześcijaństwa bez poświęcenia. W dzisiejszej ewangelii Jezus mówi: „Jeśli *ktos chce pójść za mną, niech się zaprze samego siebie, niech weźmie krzyż swój i niech mnie naśladuje*”.

Św. Paweł, w drugim niedzielnym czytaniu mówi: „*Proszę was, bracia, przez miłosierdzie Boże, abyście dali ciała swoje na ofiarę żywą, świętą, Bogu miłą jako wyraz waszej rozumnej służby Bożej. Nie bierzcie więc wzoru z tego świata, lecz przemieniajcie się przez odnawianie umysłu, abyście umieli rozpoznać, jaka jest wola Boża: co jest dobre, co Bogu mile i co doskonałe*”.

Pismo Święte wzywa nas, abyśmy przyłączyli się do „rewolucji” w jedności ze świętymi, którzy poprzedzili nas w podróży. Nasza odpowiedź na wezwanie będzie nas dużo kosztować, ale nagrody znacznie przewyższają poświęcenie, które czynimy z miłości do Boga, który dał nam życie. Bóg przeznaczył nas do niezrozumiałego piękna w porównaniu z rzeczami oferowanymi przez świat, który nie zwraca uwagi na tajemnicze cuda Boga.

Bóg jest za *rewolucją*. Bóg jest *kontra kulturze*. Bóg jest za życiem wypełnionym ofiarnością. Święci mówią o *pustyni*, o *ciemnej nocy*, o *bólu ofiary* - i tym wszystkim, co cierpieli z miłości do Boga. Naśladowali Jezusa, który cierpiał na krzyżu - najpierw z miłości do Ojca, a po drugie z miłości do nas. Jego cierpienie i śmierć urzeczywistniły podwójne *Największe Przykazanie*; miłość do Boga i miłość bliźniego.

Naśladowanie Pana jest *rewolucyjne*. Jest *przeciwko kulturze*. Święci byli *rewolucjonistami*. Byli *przeciwko kulturze*. Mieli łaskę i odwagę, aby raczej chodzić samotnie, niż dostosować się do kakofonii, to jest nieuprzejmego hałas tłumy.

Dzisiejszych świętych nie można znaleźć wśród idoli popkultury. Nie można ich znaleźć w głównych strumieniach mediów. Nie kłaniają się programom politycznym ani politycznej poprawności. Nie maszerują szaleńczo ulicami i nie domagają się swoich praw. Dzisiejsze święci spoglądają wyżej i wchodzą głębiej.

Chrześcijaństwo są przeciw kulturze, ponieważ cierpią z wiarą. Oznacza to, że w dzisiejszych standardach stoją samodzielnie. Czasami słychać ich samotny lament jak proroka Jeremiasza: „*Uwiodłeś mnie, Panie, a ja pozwoliłem się uwieść; ujarzmiłeś mnie i przemogłeś... I powiedziałem sobie: Nie będę Go już wspominał ani mówił w Jego imię! Ale wtedy zaczął trawić moje serce jakby ogień, żarzący się w moim ciele. Czyniłem wysiłki, by go stłumić, lecz nie potrafiłem*”.

Palenie ognia w duszy to łaska, która zmusza nas do *rewolucji*, nie poddając się duchowi tego wieku. Jest to ta sama łaska, która dawała siłę 33 etiopskim męczennikom, którzy nie ulegli islamskim terrorystom, ale z miłości do Chrystusa woleli poświęcić swojego życia, niż zrzec się Jego imienia.

Na koniec wszystkiego, gdy wszystko jest powiedziane i zrobione, *aby na imię Jezusa zgięło się każde kolano istot niebieskich i ziemskich i podziemnych. I aby wszelki język wyznał, że Jezus Chrystus jest PANEM, ku chwale Boga Ojca.*

Z poważaniem w Jego Imieniu,
Ks. Anthony Buś C.R., Proboszcz